РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи състав)

17 септември 2008 година *

По дело T-218/06

Neurim Pharmaceuticals (1991) Ltd, установено в Тел Авив (Израел), за което се явява адв. M. Kinkeldey, avocat,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, и дизайни модели) (СХВП), за която се явява г-н G. Schneider, в качеството на представител,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на СХВП, встъпила в производството пред Първоинстанционния съд, е

Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH, установено в Piding (Германия), за което се явява адв. T. Raab, avocat,

* Език на производството: немски.

с предмет жалба срещу Решение на първи апелативен състав на СХВП от 2 юни 2006 г. (преписка R 74/2006-1) относно производство по възражение между Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH и Neurim Pharmaceuticals (1991) Ltd

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (първи състав),

състоящ се от: г-жа V. Tiili, председател, г-н F. Dehousse и г-жа I. Wiszniewska-Białecka (докладчик), съдии,

секретар: г-жа K. Andová, администратор,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 16 август 2006 г.,

предвид писмения отговор на СХВП, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 20 декември 2006 г.,

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 18 декември 2006 г.,

след съдебното заседание от 12 февруари 2008 г.

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Член 59 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), изменен, гласи:

„Жалбата трябва да бъде в писмена форма и се подава до службата в срок от два месеца считано от деня на нотифициране на решението. Жалбата се счита за подадена едва след плащане на таксата за обжалване. В срок от четири месеца считано от датата на нотифициране на решението трябва да бъде представен писмен документ в който са изложени основанията за обжалването.“

2 Член 78 от Регламент № 40/94 има следния текст:

„*Restitutio in integrum*

1. Заявителят или притежателят на марка на Общността или всяка друга страна по процедурата пред службата, която независимо че е проявила цялата предпазливост налагаща се с оглед на обстоятелствата, не е била в състояние да спази даден срок по отношение на службата, възстановяват правата си при

поискване, ако неспазването на срока е имало за пряка последица, по силата на разпоредбите на настоящия регламент, загубата на право или на основание за обжалване.

2. Искането трябва да бъде направено писмено в срок от два месеца, считано от премахването на причината за неспазване на срока. Неизпълненото действие трябва да бъде изпълнено в рамките на този срок. […]

3. Искането трябва да посочва основанията и фактите предоставени в негова подкрепа. То се счита за подадено след заплащането на таксата за restitutio in integrum.

[…]“

3 Член 78а от Регламент № 40/94 гласи:

„*Продължаване на процедурата*

1. Заявителят или притежателят на марка на Общността или някоя друга страна по процедура пред службата, който е пропуснал да спази срока по отношение на службата, може при поискване да постигне продължаване на процедурата, при условие че към момента, когато се прави искането, пропуснатото действие е вече извършено. Искането за продължаване на процедурата ще бъде допустимо, само ако то бъде представено в рамките на два месеца от изтичането на неспазения срок. Докато не бъде платена таксата за продължаване на процедурата, искането се счита за неподадено.

[…]“

4 Правило 48 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент № 40/94 (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), изменен, предвижда:

„1. Жалбата съдържа:

[…]

в) изложение, в което се посочва оспореното решение и степента, до която се иска изменение или отмяна на решението.

2. Жалбата се депозира на езика, на който е водено производството, в което е взето решението предмет на обжалване.“

5 Правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 гласи:

„Ако жалбата не отговаря на изискванията по членове 57, 58 и 59 от регламент [№ 40/94] и правило 48, параграф 1, буква в), и параграф 2, апелативният състав я отхвърля като недопустима, освен ако всички недостатъци не са отстранени преди изтичането на съответния срок, определен в член 59 от регламент [№ 40/94].“

6 Правило 70 от Регламент № 2868/95 относно изчисляването на сроковете предвижда:

„[…]

2. Изчисляването започва в деня, следващ деня, в който е настъпило съответното събитие, което може да е процедурно действие или изтичане на друг срок. Когато процедурното действие е нотификация, събитието, което се взема под внимание, е получаването на нотифицирания документ, освен ако не е предвидено друго.

[…]

4. Когато срокът е изразен като един месец или определен брой месеци, той изтича през съответния последващ месеца в деня със същото число, както деня, в който е настъпило въпросното събитие […]“

7 Правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95, включено в частта във връзка с общите разпоредби относно езиците, гласи:

„Без да се засягат разпоредбите на член 115, параграфи 4 и 7 от регламент [№ 40/94], и ако не е предвидено друго в настоящите правила, в писмено производство пред Службата всяка страна може да използва който и да е от езиците на Службата. Ако избраният език не е езикът, на който се води производството, страната осигурява превод на този език в срок от един месец от датата на представяне на оригиналния документ […]“

Обстоятелства, предхождащи спора

8 На 1 август 2002 г. жалбоподателят Neurim Pharmaceuticals (1991) Ltd прави заявка за регистрация на марка на Общността в Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) въз основа на Регламент № 40/94.

9 Марката, чиято регистрация се иска, е следният фигуративен знак:

10 Стоките, чиято регистрация е поискана, спадат към класове 5 и 10 по смисъла на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., ревизирана и допълнена, и отговарят на следното описание:

— клас 5: „Фармацевтични продукти, фармацевтични препарати, таблетки за фармацевтични цели, химически препарати за фармацевтични цели, химически препарати за медицински цели, лекарствени вещества за медицински цели“;

— клас 10: „Медицински съоръжения“.

11 Жалбоподателят подава заявката за марка на Общността на английски език и посочва немския като втори език.

12 Заявката за марка на Общността е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 28/03 от 31 март 2003 г.

13 На 27 юни 2003 г. встъпилата страна Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH прави възражение срещу регистрацията на заявената марка въз основа на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94.

14 Възражението се основава на словната марка „EURIM-PHARM“, която е предмет на общностна регистрация № 667 899 за „лекарствени продукти“ от клас 5 и на германска регистрация № 1 068 926 за „лекарствени продукти за ветеринарна употреба и употреба от човека“, които също спадат към клас 5, както и на германското търговско наименование „Eurim-Pharm“, използвано в Германия за означаване на производството и търговията с лекарствени продукти, и по-специално търговията на едро с такива продукти.

15 Възражението е подадено на немски език. Този език става езикът, на който се води производството по силата на член 115, параграф 6 от Регламент № 40/94.

16 С Решение от 14 ноември 2005 г., съобщено на страните по факс на същата дата, отделът по споровете уважава възражението и отхвърля заявката за регистрация.

17 На 6 януари 2006 г. жалбоподателят подава жалба срещу това решение. За тази цел той използва предоставен от СХВП формуляр за жалба на английски език, в който вписва на английски език следният израз в поле 31, озаглавено „Обхват на жалбата“:

„Решението трябва да се отмени изцяло и заявката за регистрация трябва да бъде приета.“

18 На 18 януари 2006 г. секретариатът на СХВП изпраща по факса на представителите на жалбоподателя два документа: писмо от две страници, с което се потвърждава получаването на жалбата, и съобщение от една страница, с което го информира за недостатък, свързан с езика, на който е подадена жалбата предвид правило 48, параграф 2 от Регламент № 2868/95. С това последно съобщение жалбоподателят е приканен да представи превод на жалбата на езика, на който се води производството, в едномесечен срок, считано от подаването на оригинала, а именно до 6 февруари 2006 г., в съответствие с правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95.

19 В представеното от СХВП извлечение от съобщението за предаването на факсовете фигурира „ОК“ относно изпращането на двата документа на представителите на жалбоподателя на посочената дата.

20 На 14 март 2006 г. жалбоподателят подава писмен документ, в който излага основанията на своята жалба, формулиран на немски език.

21 На 22 март 2006 г. служител на СХВП се свързва по телефона с един от представителите на жалбоподателя, като го уведомява за недостатъка, свързан с езика на жалбата, и за съобщението, което СХВП е изпратила във връзка с това на 18 януари 2006 г. Представителят на жалбоподателя отбелязва, че не е получил това съобщение.

22 С писмо от 7 април 2006 г., изпратено на СХВП по факс, позовавайки се на предходен телефонен разговор със служител на СХВП, представителят на жалбоподателя потвърждава, че е получил само едно писмо от СХВП, на 18 януари 2006 г., с което е потвърдено получаването на жалбата. В подкрепа на това твърдение той представя извлечение от опис в електронен вид, съдържащо списък на факсовете, които е получил на 18 януари 2006 г. Също така моли да му бъде изпратено отново копие от писмото от 18 януари 2006 г. относно недостатъка, свързан с езика на жалбата.

23 С друго писмо, от 7 април 2006 г., представителят на жалбоподателя изпраща на СХВП нова жалба, този път изцяло формулирана на немски език, като иска продължаване на процедурата на основание член 78а от Регламент № 40/94 и разрешава прехвърлянето на размера на дължимата такса от текущата си сметка по сметката на СХВП.

24 На 23 май 2006 г. представителят на жалбоподателя прави искане за restitutio in integrum на основание член 78 от Регламент № 40/94 и разрешава прехвърлянето на размера на дължимата такса от текущата сметка на дружеството по сметката на СХВП. Той твърди, че е дал нареждания на дадена секретарка германската версия на жалбата да бъде изпратена на СХВП на 6 януари 2006 г. и че по необясними причини и без това да се дължи на неизпълнение на задължението му за упражняване на контрол, втората страница от формуляра на жалбата е била изпратена на английски език. Той уточнява също, че тази опитна секретарка, чиято ефективност преди това не е била поставяна под въпрос, към дадения момент е имала сериозни семейни проблеми, което не е било известно на нейните работодатели.

25 С решение от 2 юни 2006 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“), първи апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата като недопустима съгласно правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 във връзка с правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2 от същия регламент. Той счита също, че искането за продължаване на процедурата, формулирано на основание член 78а от Регламент № 40/94, и искането за restitutio in integrum, формулирано на основание член 78 от същия регламент, са „счетени за неподадени“, като плащането на дължимите такси не е било разрешено своевременно.

Искания на страните

26 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

27 СХВП моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

28 Встъпилата страна моли Първоинстанционния съд:

— да потвърди обжалваното решение,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

29 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири правни основания, изведени, на първо място, от нарушение на член 59 от Регламент № 40/94, на правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2, на правило 49, параграф 1 и на правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95, на второ място, от нарушение на член 78а от Регламент № 40/94, на трето място, от нарушение на член 78 от същия регламент, и на четвърто място, от нарушение на принципа на пропорционалност.

30 Тъй като подобно на първото правно основание, четвъртото правно основание е свързано с допустимостта на жалбата пред апелативния състав, то следва да бъде разгледано на второ място след първото правно основание. Тъй като второто и третото правно основание се отнасят съответно до допустимостта на искането за продължаване на процедурата и до подаването на искането за restitutio in integrum в предвидения срок, те ще бъдат разгледани на трето и четвърто място.

По правното основание, изведено от нарушението на член 59 от Регламент № 40/94, на правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2, на правило 49, параграф 1 и на правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95

Доводи на страните

31 Жалбоподателят поддържа, че е подал жалба срещу решението на отдела по споровете в съответствие с разпоредбите на член 59 от Регламент № 40/94 в предвидения срок и съгласно формалните изисквания и че единствено

изложението на обхвата на жалбата е било формулирано на езика на заявката за регистрация, вместо на езика, на който се води производството. Жалбоподателят не бил получил никакво писмено съобщение от страна на СХВП, с което службата го информира за недостатък, свързан с езика, на който е изготвена жалбата.

32 От една страна той поддържа, че представеното от СХВП съобщение за предаването на факсовете от 18 януари 2006 г., което съдържа индикацията „ОК“ за предаването на съобщението относно недостатъка, свързан с езика на жалбата, позволява само да се допусне неговото получаване. В съответствие с практиката и с насоките на СХВП, свързани с осъществяваните пред нея производства, подобна презумпция може да бъде оборена, ако адресатът на съобщение на СХВП докаже, че не го е получил. В случая жалбоподателят бил оборил тази презумпция, представяйки справка за получените на 18 януари 2006 г. факсове, от която е видно, че жалбоподателят е получил само едно съобщение от СХВП от две страници, което отговаряло на съобщението за получаването на жалбата. Поради това съобщението относно недостатъка, свързан с езика на жалбата, трябвало да бъде считано за ненаправено.

33 От друга страна жалбоподателят посочва, че постоянната практика на СХВП е правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95 да се прилага към грешките, свързани с езика, на който е депозирана дадена жалба, което включва възможност за предоставяне на превод на оригиналния документ на езика, на който се води производството, в едномесечен срок от подаването му. Постоянната практика на СХВП се състояла и в това посредством съобщение да информира изрично жалбоподателите относно грешките, свързани с езика, на който се води производството, и за предвидения в правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95 срок за поправянето им.

34 По силата на принципа на равно третиране жалбоподателят трябвало да може да разчита тази постоянна административна практика, която обвързвала СХВП, да бъде приведена в действие, още повече че в случая жалбата вече била подадена и било лесно да му бъде съобщено отново за въпросния недостатък по надлежен начин преди изтичането на предвидения срок. Това било поискано безуспешно от представителите на жалбоподателя в многобройни телефонни разговори. При наличие на подобно изменение на постоянната административна практика

в нарушение на принципа на равно третиране новото подаване на жалбата на 7 април 2006 г., този път формулирана на немски език, трябвало да се счита за надлежно отстраняване на недостатъка, свързан с езика на жалбата.

35 СХВП изтъква, че от правило 48, параграф 2, от правило 49 и от правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95 произтича, че жалба, която като в настоящия случай е подадена на език, различен от този, на който се води производството, без да е представен неин превод в предвидения срок, трябва да се отхвърли като недопустима. Представеният от жалбоподателя документ не представлявал достатъчно доказателство за неполучаване на изпратения от СХВП факс, с който последната информира жалбоподателя за недостатъка относно езика на жалбата.

36 Встъпилата страна счита, че тъй като в нарушение на правило 48, параграф 2 от Регламент № 2868/95 жалбата е подадена на език, различен от този, на който се води производството, тя правилно била отхвърлена по силата на правило 49, параграф 1 от същия регламент. Практиката на апелативния състав, състояща се в това на страните да се съобщава за формални пропуски в подадените от тях документи, не съставлявала задължение и следователно не влияела върху предвидените срокове. Удължаването на тези срокове можело да доведе до неравно третиране.

Преценка на Първоинстанционния съд

37 От правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2 от Регламент № 2868/95 следва, че жалбата трябва да съдържа изложение, в което се уточнява степента, до която се иска изменение или отмяна на обжалваното решение, и че жалбата се подава на езика, на който е водено производството.

38 По силата на правило 49, параграф 1от Регламент № 2868/95, ако жалбата не отговаря по-специално на изискванията по правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2 от същия регламент, апелативният състав я отхвърля като недопустима, освен ако недостатъците ѝ са отстранени преди изтичането на предвидения в член 59 от Регламент № 40/94 срок, а именно в срок от два месеца, считано от деня на нотифициране на обжалваното решение.

39 Според правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95, ако не е предвидено друго в същия регламент, всяка страна може да използва който и да е от езиците на Службата, различен от езика, на който се води производството, ако осигури превод на този език в срок от един месец от датата на представяне на оригиналния документ.

40 В случая обжалваното решение на отдела по споровете е нотифицирано на жалбоподателя по факс на 14 ноември 2005 г. Тъй като жалбата е подадена на 6 януари 2006 г., при подаването ѝ е спазен предвиденият в член 59 от Регламент № 40/94 двумесечен срок. Все пак жалбата, която съгласно правило 48, параграф 1, буква в) от Регламент № 2868/95 съдържа уточнение на степента, в която се иска отмяна на решението на отдела по споровете, не отговаря на предвиденото в правило 48, параграф 2 от Регламент № 2868/95 условие, тъй като това уточнение е направено на английски език, а не на езика, на който се води производството, а именно немския.

41 Съгласно правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95 е било възможно да се осигури превод на жалбата на езика, на който се води производството, в срок от един месец от датата на подаването му, а именно до 6 февруари 2006 г. Такъв превод обаче достига до СХВП само посредством нова жалба, подадена на 7 април 2006 г. и формулирана на немски език, което е повече от два месеца след изтичането на предвидения срок.

42 Поради това апелативният състав не е допуснал грешка при прилагане на правото, отхвърляйки жалбата като недопустима по силата на правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 и на правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2 от същия регламент.

43 Този извод не се опровергава от доводите на жалбоподателя във връзка с твърдяната липса на нотифициране от страна на СХВП на недостатъка относно езика на жалбата и твърдяното нарушение на принципа на равно третиране. Всъщност от правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 произтича, че неспазването на правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2 от същия регламент има като пряка последица отхвърлянето на жалбата като недопустима без предварително нотифициране и ако е необходимо, след изтичане на предвидения в правило 96, параграф 1 от същия регламент срок. Не следва нито от приложимите регламенти, нито от съдебната практика, че СХВП има задължение да предупреждава евентуалните жалбоподатели пред апелативните състави за последиците от неспазването на формалните изисквания, установени в тези регламенти (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 31 май 2005 г. по дело Solo Italia/СХВП — Nuova Sala (PARMITALIA), T-373/03, Recueil, стр. II-1881, точка 59).

44 Дори ако уведомяването на жалбоподателите за формални пропуски в техните документи е обичайна практика на СХВП, това би било без значение в настоящия случай. Всъщност тази практика не може да измени началния момент на предвидения в правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95 срок (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 2003 г. по дело Classen Holding/СХВП — International Paper (BECKETT EXPRESSION), T-71/02, Recueil, стр. II-3181, точка 41). Освен това според постоянната съдебна практика нормите относно сроковете са установени с цел гарантиране на правната сигурност и избягване на всяка форма на дискриминация или на произволно третиране (вж. Определение на Първоинстанционния съд от 21 ноември 2005 г. по дело Tramarin/Комисия, T-426/04, Recueil, стр. II-4765, точка 60 и цитираната съдебна практика). Този общ извод се прилага и за сроковете, предвидени от регламентите относно марката на Общността. Поради това, прилагайки предвидения в правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95 срок, без да го променя, апелативният състав не е нарушил принципа на равно третиране.

45 Следователно настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

По правното основание, изведено от нарушението на принципа на пропорционалността

Доводи на страните

46 Жалбоподателят изтъква, че отхвърлянето на жалбата му от апелативния състав като недопустима, след като я е подал в предвидения срок и в нужната форма, с изключение на едно-единствено изречение на английски език, лишавайки го от възможността да продължи процедурата и да защити заявката си за регистрация, нарушава принципа на пропорционалността.

47 На първо място, при претегляне, от една страна, на интереса на встъпилата страна за лесно разбиране на жалбата и за приемственост на езика, на който се води производството, и от друга страна, на интереса на жалбоподателя от защита на заявката му за регистрация, било прекомерно жалбата да се отхвърли поради единственото обстоятелство, че формалното изискване за подаване на жалбата на езика, на който се води производството, не е било изпълнено.

48 На второ място, самият апелативен състав бил признал по-рано, че в предвидения от Регламенти № 40/94 и № 2868/95 езиков режим липсва яснота. Било ненужно строго и формалистично такъв режим да се прилага към жалбата, малка част от основните елементи на която изискват превод. Всъщност сведенията, които трябва да се предоставят във формуляра на жалбата, били минимални, включително относно обхвата на жалбата, който в настоящия вариант на формуляра се побирал само в една графа.

49 На трето място, изборът на езика, на който се води производството, бил ограничен до езиците, чието разбиране е най-широко в Общността, точно за да се избегне езикът, на който се води производството, да бъде изцяло непознат на някоя от страните в производството. В случая встъпилата страна била в състояние да разбере съдържанието на жалбата, включително формулираното на английски език означение на обхвата ѝ, предвид че заявката за регистрация, срещу която тя е направила възражението си, също била формулирана на английски език. Разбирането на английски език от тази страна било безспорно, още повече че ставало въпрос за фармацевтично предприятие, а не за физическо лице.

50 Подчертавайки, че апелативният състав не е компетентен да контролира пропорционалността на нормите, които предвиждат отхвърлянето на жалба, подадена на език, различен от този, на който се води производството, СХВП отбелязва, че самото съществуване на различни правни средства, позволяващи да се поправят пороците във формата или неспазените срокове, засилва пропорционалността на такава правна уредба. Тъй като жалбоподателят не е използвал тези правни средства, с които е разполагал, и предвид неколкократното неспазване на сроковете, което поставяло под въпрос старанието на неговите представители, пропорционалността на въпросните правни основания не следвало да се оспорва.

51 Според встъпилата страна не е диспропорционално изискването за спазване на нормите относно сроковете и езика, на който се води производството, чието приложение не било подложено на претегляне на интересите на страните. Освен това, тъй като жалбоподателят има възможност да подаде нова заявка за регистрация, отхвърлянето на жалбата му не било несправедливо.

Преценка на Първоинстанционния съд

52 Отхвърляйки жалбата като недопустима, апелативният състав е приложил правило 96, параграф 1, правило 49, параграф 1, правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2 от Регламент № 2868/95. Тези действащи норми, които уреждат допустимостта на жалбата в случая, е трябвало да бъдат приложени от апелативния състав. Отказът да се следват тези норми би нарушил принципа на презумпцията за законност, според който общностната уредба запазва изцяло ефективността си, докато нейната незаконосъобразност не се установи от компетентен съд (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 12 юли 2001 г. по дело Kik/СХВП (Kik), Т-120/99, Recueil, стр. II-2235, точка 55).

53 Поради това Първоинстанционният съд следва да се произнесе по законосъобразността на тези норми по отношение на принципа на пропорционалност, доколкото посочвайки, че недопустимостта на жалбата му по силата на тези норми нарушава принципа на пропорционалност, жалбоподателят поддържа мълчаливо, че самите норми нарушават този принцип.

54 В това отношение следва да се припомни, че тези норми са част от разпоредбите, които регулират установения с Регламент № 40/94 езиков режим. Според съдебната практика обаче този режим е в съответствие с принципа на пропорционалността (вж. в този смисъл Решение на Съда от 9 септември 2003, г. по дело Kik/СХВП, C-361/01 P, Recueil, стр. I-8283, точки 92—94 и Решение по дело Kik, точка 52 по-горе, точки 62 и 63). Така тези норми не могат да се считат за противоречащи на принципа на пропорционалността.

55 Освен това неспазването на основните за доброто функциониране на общностната система задължения, каквото е спазването на сроковете за подаване на жалба, може да бъде санкционирано от общностна уредба посредством загуба на право, без това да бъде несъответстващо на принципа на пропорционалността (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 6 март 2003 г. по дело APOL/Комисия, Т-61/00 и Т-62/00, Recueil, стр. II-635, точки 96 и 98).

56 От гореизложеното следва, че решението на апелативния състав за отхвърляне на жалбата като недопустима съгласно правило 96, параграф 1, правило 49, параграф 1 и правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2 от Регламент № 2868/95 не може да се счита за диспропорционално. Следователно настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

По правното основание, изведено от нарушение на член 78а от Регламент № 40/94

Доводи на страните

57 Жалбоподателят поддържа, че правило 72, параграф 1 от Регламент № 2868/95 относно изтичането на сроковете трябва да се прилага и към определяне на началния момент, от който текат сроковете, с цел жалбоподателите да не бъдат ощетени поради избраното за подаване на жалбата им средство за комуникация. Тази норма предвиждала, че ако срокът изтича в ден, в който СХВП не е отворена за получаване на документи, или в който на мястото, където се намира Службата, не се доставя обикновена поща, срокът се удължава до първия ден след деня, в който СХВП е отворена за получаване на документи и в който се доставя обикновена поща. Следователно в случая предвиденият в правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95 едномесечен срок не бил започнал да тече в петък, 6 януари 2006 г., т.е. в деня на подаване на жалбата, тъй като това бил почивен ден съгласно списъка с неработните дни на СХВП за 2006 г. Жалбата трябвало да се счита за подадена на 9 януари 2006 г. От това следвало, че едномесечният срок за представяне на превода на жалбата на езика, на който се води производството, трябвало да изтече на 9 февруари 2006 г., а не на 6 февруари 2006 г., както поддържала СХВП.

58 Така искането за продължаване на процедурата, подадено на 7 април 2006 г., с превод на немски език на жалбата и с платежно нареждане за плащане на таксата за продължаване на процедурата било направено в съответствие с член 78а от Регламент № 40/94. Поради това като не е уважила това искане, СХВП била нарушила член 78а от Регламент № 40/94.

59 СХВП и встъпилата страна оспорват доводите на жалбоподателя и твърдят, че жалбата е подадена на английски език на 6 януари 2006 г., като предвиденият в правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95 срок е изтекъл на 6 февруари 2006 г., а предвиденият в член 78а от Регламент № 40/94 срок за подаване на искане за продължаване на процедурата е изтекъл на 6 април 2006 г. Следователно искането за продължаване на процедурата, направено на 7 април 2006 г., било подадено един ден след изтичане на предвидения срок.

Преценка на Първоинстанционния съд

60 С правното си основание относно допустимостта на искането за продължаване на процедурата жалбоподателят упреква по същество апелативният състав, че не е уважил това искане, считайки го за неподадено.

61 Според член 78а от Регламент № 40/94 страна в производството пред СХВП, която е пропуснала да спази срока по отношение на службата, може при поискване да постигне продължаване на процедурата, при условие че към момента, когато се прави искането, пропуснатото действие е вече извършено. Искането за продължаване на процедурата ще бъде допустимо само ако бъде представено в рамките на два месеца от изтичането на неспазения срок и се счита за направено, след като бъде платена таксата за продължаване на процедурата.

62 Правило 96, параграф 1 от Регламент № 2868/95 предвижда, че едномесечният срок за осигуряване на превод на оригинален документ, формулиран на език, различен от този, на който се води производството, започва да тече от датата на подаване на оригиналния документ. По силата на правило 70, параграф 4 от Регламент № 2868/95 когато срокът е изразен като един месец или определен брой месеци, той изтича през съответния последващ месец в деня със същото число като деня, в който е настъпило въпросното събитие.

63 В случая е безспорно, че жалбата, в нейната версия на английски език, е подадена по факс, изпратен на СХВП на 6 януари 2006 г. Поради това апелативният състав правилно е приел, че едномесечният срок за подаване на превода на жалбата на езика, на който се води производството, е изтекъл на 6 февруари 2006 г.

64 Тъй като неспазеният срок е изтекъл на 6 февруари 2006 г., искането за продължаване на процедурата е трябвало да бъде подадено до 6 април 2006 г., а дължимата такса да бъде платена до тази дата. Все пак искането за продължаване на процедурата и преводът на жалбата на езика, на който се води производството, както и плащането на дължимата такса, са представени едва на 7 април 2006 г.

65 Поради това считайки искането за продължаване на процедурата за неподадено, апелативният състав не допуснал грешка при прилагане на правото.

66 Този извод не се оборва от довода на жалбоподателя, според който датата, от която започва да тече едномесечният срок, е 9 януари 2006 г., вместо 6 януари 2006 г. — датата, на която е получен факсът с жалбата. Този довод се основава на нормите относно изтичането на срок в особени случаи, които не са приложими в към конкретния казус. Всъщност трябва да се приложи правило 70, параграф 2 от Регламент № 2868/95 относно началния момент на сроковете в случай на нотифициране. Това правило предвижда, че получаването на нотифицирания документ представлява събитието, което се взема под внимание за началото на срока. Освен това правило 79 от Регламент № 2868/95 гласи, че всяко съобщение до СХВП може да се предаде по факса, и препраща към правило 80 от същия регламент, който взима за референтна дата тази на получаването на факса. Следователно когато става въпрос за предаване на съобщение до СХВП по факса,

събитието, от осъществяването на което започва да тече срока, е получаването на този факс от СХВП, независимо от обстоятелството, че датата на получаване е почивен ден.

67 От предходното следва, че настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

По правното основание, изведено от нарушение на член 78 от Регламент № 40/94

Доводи на страните

68 Жалбоподателят твърди, че съобщението за недостатък относно езика на жалбата може да бъде направено надлежно единствено в писмена форма, като датата на неформалното съобщение по време на телефонен разговор не можела да се счита за тази на премахването на причината за неспазване на срока, от която течал срокът за подаване на искане за restitutio in integrum. Тъй като недостатъкът относно езика на жалбата не бил съобщен писмено на жалбоподателя, причината за неспазване на срока не била отстранена и искането за restitutio in integrum не можело да се счита за несвоевременно направено.

69 СХВП и встъпилата страна поддържат, че в случая причината за неспазване на срока е била отстранена до 22 март 2006 г., когато един от представителите на жалбоподателя е бил уведомен по телефона за недостатъка относно езика на жалбата. Предвиденият в член 78, параграф 2 от Регламент № 40/94 двумесечен

срок бил изтекъл на 22 май 2006 г. Така искането за restitutio in integrum било направено на 23 май 2006 г., със закъснение от един ден. Следователно апелативният състав правилно бил счел това искане за неподадено.

Преценка на Първоинстанционния съд

70 В съответствие с член 78, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 дадено искане за restitutio in integrum трябва да бъде направено писмено в срок от два месеца, считано от премахването на причината за неспазване на срока, което неспазване има за пряка последица загубата на право или на основание за обжалване. Искането трябва да е мотивирано и да посочва основанията и фактите, предоставени в негова подкрепа, и се счита за подадено след заплащането на таксата за restitutio in integrum.

71 В случая, както твърди жалбоподателят в искането си за restitutio in integrum, причината за неспазване на срока за подаване на жалбата на езика, на който се води производството, относно решението, предмет на жалбата, се изразява в незнанието от страна на неговите представители на обстоятелството, че жалбата е била изпратена до СХВП на 6 януари 2006 г. във версията си на английски език. Искането за restitutio in integrum е направено на 23 май 2006 г.

72 Както твърдят СХВП във вътрешна докладна записка от 24 март 2006 г. и жалбоподателят в жалбата си, на 22 март 2006 г. по време на телефонен разговор между служител на СХВП и представител на жалбоподателя последният е бил уведомен за недостатъка относно езика на жалбата.

73 На съдебното заседание жалбоподателят посочва, че е съмнително този разговор да може да съставлява премахването на причината за неспазване на срока, и твърди, че това премахване било осъществено по-скоро на 27 април 2006 г. по време на телефонен разговор между докладчика на апелативния състав и представител на жалбоподателя.

74 Дори да се предположи, че подобно твърдение е допустимо, то не може да бъде прието.

75 Всъщност от съгласуваните твърдения на СХВП и на жалбоподателя, посочени по-горе и свързани с телефонния разговор от 22 март 2006 г., следва, че по време на този разговор жалбоподателят е бил уведомен за недостатъка относно езика на жалбата. Освен това от административната преписка следва, че в първото от двете изпратени на 7 април 2006 г. писма от представител на жалбоподателя на служител на СХВП е направено позоваване на телефонния разговор между тях и на обстоятелството, че този разговор се е отнасял до съобщението на СХВП от 18 януари 2006 г., което не било получено от жалбоподателя. Предвид обстоятелството, че това съобщение от една страница засяга само недостатъка относно езика на жалбата, е основателно да се направи извод, че въпросният недостатък е бил изтъкнат по време на този телефонен разговор. Освен това във второто писмо от 7 април 2006 г., изпратено непосредствено след първото, е посочено, че предвид изтъкнатия от СХВП недостатък относно езика на жалбата, по съображения за предпазливост е изпратен нов вариант на жалбата, формулиран на немски език.

76 Следователно апелативният състав е могъл законосъобразно да направи извод, че причината за неспазване на срока, за която твърди жалбоподателят, е била премахната най-късно на 22 март 2006 г. и поради това предвиденият в член 78 от Регламент № 40/94 двумесечен срок е изтекъл на 22 май 2006 г.

77 Този извод не може да бъде оборен с довода на жалбоподателя, според който предвиденият в член 78 от Регламент № 40/94 срок започва да тече чак от момента, в който СХВП съобщи писмено за недостатъка относно езика на жалбата. Всъщност в член 78 от Регламент № 40/94 не е предвидено подобно писмено съобщение. Освен това от съдебната практика следва, че СХВП не е длъжна да уведомява засегнатата страна за процесуални недостатъци и следователно подобно съобщение от страна на СХВП не може да влияе върху началния момент на предвидения срок за подаване на искане за restitutio in integrum (Решение по дело BECKETT EXPRESSION, точка 44 по-горе, точка 41).

78 Следователно тъй като плащането на дължимата такса е осъществено чак на 23 май 2006 г., апелативният състав не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е счел искането за restitutio in integrum за неподадено.

79 Във всеки случай, по силата на член 78, параграф 1 от Регламент № 40/94 restitutio in integrum се подчинява и на условието да е проявена цялата предпазливост, налагаща се с оглед на обстоятелствата. Дори да се предположи, както твърди жалбоподателят, че допуснатата от секретарката грешка при изпращане на жалбата, за която представителите на жалбоподателя не са знаели, представлява причина за неспазване на срока по смисъла на член 78, параграф 1 от Регламент № 40/94, жалбоподателят е бил длъжен да докаже пред апелативния състав, че е проявил цялата предпазливост, налагаща се с оглед на обстоятелствата. Жалбоподателят обаче не е представил никакво доказателство в това отношение. Следователно апелативният състав не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел за неустановено жалбоподателят да е доказал, че е проявил цялата предпазливост, налагаща се с оглед на обстоятелствата.

80 От гореизложеното следва, че настоящото правно основание трябва да се отхвърли и поради това жалбата следва да бъде отхвърлена изцяло.

По съдебните разноски

81 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на СХВП и на встъпилата страна.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Neurim Pharmaceuticals (1991) Ltd да заплати съдебните разноски.**

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 септември 2008 година.

Секретар Председател

E. Coulon V. Tiili